

Jornades Pastorals de Castellldaura

Bonaigua, 26 de gener del 2021

(Ignasi Font Boix)

M'alegra donar-vos la benvinguda a aquesta nova edició de Jornades de Qüestions Pastorals, tant als que esteu aquí presents com als que ens seguiu per mitjans telemàtics. Felicito als responsables del Centre Sacerdotal Rosselló perquè han estat capaços de superar els entrebancs per organitzar les Jornades que, enguany, estrenen seu i s'adapten a les limitacions pròpies de la situació.

Vull agrair als ponents haver acceptat la invitació, i a tots vosaltres la vostra participació, superant d'alguna manera les dificultats creades per la pandèmia. Però abans aprofiteu per donar les gràcies al veritable protagonista d'aquestes Jornades, que és el Papa Francesc. Perquè ell, amb la seva encíclica *Fratelli tutti*, ha llançat a l'Església i a “*totes les persones de bona voluntat*” (6), “*una sèrie de reptes que ens descol·loquen, ens obliguen a assumir noves perspectives i a desenvolupar noves reaccions*” (128).

L'objectiu del Papa Francesc és transformar la nostra manera de veure el món i les persones, començant per nosaltres mateixos, seguint pels que tenim al nostre costat, després amb els que estan lluny, fins arribar a les institucions, organismes i països, de manera que aspirem a canviar les prioritats que ens guien i aconseguim fer un món més humà. És un desafiament difícil però assequible perquè, com ell mateix afirma, “*reconèixer cada ésser humà com un germà o una germana i buscar una amistat social que integri tothom no són meres utopies*” (180).

El propòsit d'aquestes Jornades és, precisament, impulsar-nos i ajudar-nos a ser “*Església en sortida*”, animats pel “*desig gratuït, pur i simple de (...) ser constants i incansables a la tasca d'incloure, d'integrar, d'aixecar al caigut*” (77). O, amb el llenguatge directe de sant Josep maria Escrivà: “*fer de manera que l'amor i la llibertat de Crist presideixin totes les manifestacions de la vida moderna: la cultura i l'economia, el treball i el descans, la vida de família i la convivència social*” (Solc, 302).

Em sembla que, si hi ha una paraula que resumeix l'Encíclica, és “amor”, amb les seves variants: fraternitat, amistat social, caritat política... i els seus germans petits: tendresa, amabilitat, solidaritat... Diu el Papa que “*hem estat fets per a la plenitud que només s'aconsegueix a l'amor*” (68), concretament “*en la seva dimensió universal, en la seva obertura a tots*” (6). El fundador de l'Opus Dei també defensava aquesta idea i deia que “*Algunes vegades (...) es parla de l'amor com si fos un impuls vers la pròpia satisfacció, o només un recurs per completar de manera egoïsta la pròpia personalitat. —I sempre t'he dit que no és així: l'amor veritable exigeix sortir d'un mateix, donar-se*” (Forja, 28).

El Papa ens convida a posar el nostre amor “*en tensió cap a la comunió universal (...). Per la seva pròpia dinàmica —diu—, l'amor reclama una creixent obertura, major capacitat d'acollir els altres, en una aventura mai no acabada*”

que integra totes les perifèries cap a un ple sentit de pertinença mútua” (95). I afegeix: “hi ha perifèries que estan prop nostre”, i que reclamen “la capacitat quotidiana d’ampliar el meu cercle, d’arribar a aquells que espontàniament no sento part del meu món d’interessos, encara que estiguin a prop meu” (97).

L’amor de què parla el Papa Francesc no és un sentiment superficial, sinó una virtut arrelada. En aquest punt, l’Encíclica es remet a la paràbola del bon samarità (n. 56-86), la qual ens convida a considerar en la nostra pregària i a transmetre-la en *“la catequesi i la predicació” (86).*

Jesús explica aquesta paràbola, que el Sant Pare resumeix a l’encíclica. I afegeix: *“davant tant de dolor, davant de tanta ferida, l’única sortida és ser com el bon samarità. Tota altra opció acaba o bé a la banda dels bandolers o bé a la banda dels qui passen de llarg” (67).* Són reflexions que connecten amb la crida que la *Gaudium et spes* fa als laics perquè agafin la seva responsabilitat de treballar al seu camp propi per *“inscriure la Llei divina en la vida de la ciutat terrenal” (n. 43).*

Els grans problemes humans, socials i morals de la nostra època no són desencerts tècnics que es puguin resoldre amb una renda bàsica universal aquí, un impost sobre la riquesa allà, o un programa d'emergència per a l’acollida d’immigrants i refugiats. Aquestes mesures poden ser necessàries, però em sembla que el Papa Francesc està demanant una altra manera d’entendre i de fer front als problemes, no només del nostre entorn proper, sinó de tota la família humana. En tot cas, és categòric quan fa notar que *“tot això podria tenir poca consistència, si perdem la capacitat d’advertir la necessitat d’un canvi en els cors humans, en els hàbits i en els estils de vida” (166).*

A l’hora de buscar la font de la nostra fortalesa, el Papa ens recorda, poèticament, que *“Si la música de l’Evangeli deixa de sonar a casa nostra, a les nostres places, en els treballs, en la política i en l’economia, haurem apagat la melodia que ens desafiava a lluitar per la dignitat de tot home i dona. Altres beuen d’altres fonts. Per a nosaltres, aquesta deu de dignitat humana i de fraternitat està en l’Evangeli de Jesucrist” (277).*

Acabo amb la invitació del Papa Francesc a l’esperança, que —ens diu—és *audaç, sap mirar més enllà de la comoditat personal, de les petites seguretats i compensacions que estrenyen l’horitzó, per obrir-se a grans ideals que fan la vida més bella i digna. Caminem en esperança” (55).*

Gràcies de nou als ponents per les seves contribucions, i a tots per la vostra participació. Us desitjo unes profitoses Jornades.